

Thomas S. Monson elnök

Biztonságban hazavezérelve

A menny felé tekintünk, onnan várva kimeríthetetlen útmutatást, hogy bölcs és helyes utat tervezzünk és kövessünk.

Testvérek, hatalmas papsági testületként gyűltünk össze itt a Konferencia-központban és szerte a világ különböző helyein. Megtisztel, ám alázatossá tesz feladatomban, hogy szóljak hozzátok pár szót. Imádkozom az Úr Lelkéért, hogy velem legyen, midőn ezt teszem.

Hetvenöt évvel ezelőtt, 1939. február 14-én éppen ünnepnap volt a németországi Hamburgban. Lelkes beszédek, ünneplő tömegek és hazafias indulók közepette az Elba folyó vizére eresztették az új, *Bismarck* nevezetű csatahajót. A korabeli vizek legerősebb hajójaként fegyverarzenáljával és gépeivel lélegzetelállító látványt nyújtott. Felépítésénél több, mint 57 000 tervrajzot készítettek az egyenként két 38 cm-es ágyúval felszerelt, radarral irányított lövegtoronyokhoz. A hajón 45 000 kilométernyi elektromos vezeték húzódott végig. Több, mint 35 000 tonnát nyomott, és a páncélzat maximális védelmet biztosított. Pompás megjelenésével, gigászi méretével, bámulatos tűzerejével a hatalmas óriást elsüllyeszthetetlennek tartották.

A *Bismarck* első bevetésére több mint két évvel később került sor, amikor 1941. május 24-én a brit

tengerészet két legerősebb hadihajója, a *Prince of Wales* és a *Hood* ütközetbe bocsátkozott a *Bismarck*kal és a *Prinz Eugen* német cirkálóval. A *Bismarck* öt percen belül az Atlanti-óceán mélyére küldte a *Hood*ot, és három ember hűjén annak 1400 fős legénységét. A másik brit hadihajó, a *Prince of Wales*, komoly károkat szenvedett és visszavonult.

A következő három napban a *Bismarck* újra és újra ütközetbe került

brit brit hadihajókkal és repülőgépekkel. A britek összességében öt hadihajójuk, két repülőgép-hordozójuk, 11 cirkálójuk és 21 rombolójuk erejét vetették be a hatalmas *Bismarck* megtalálására és elsüllyesztésére.

Ezen ütközetek során az ágyútűz csak felületi károkat okozott a *Bismarck*kon. Vajon tényleg elsüllyeszthetetlen volna? Aztán egy torpedó szerencsés találatával tönkretette a *Bismarck* kormányművét. Hiába próbálták megjavítani. A *Bismarck* csőre töltött ágyúkkal, tüzelésre kész legénységgel csak arra volt képes, hogy lassú köröket írjon le. Az erős német légierő még hatótávolságon kívül volt. A *Bismarck* nem tudta elérni a hazai kikötő biztonságát. Egyik sem nyújthatott menedéket, mert a *Bismarck*ot már nem lehetett a kijelölt irányban kormányozni. Nincs kormány szerkezet, nincs segítség, nincs kikötő. Közeledett a vég. Ropogtak a brit fegyverek, menekült a német legénység, és az egykor elpusztíthatatlannak tűnő hajó elsüllyedt. Az Atlanti-óceán mohó hullámai először az oldalán csaptak át, majd elnyelték

a német haditengerészet büszkeségét. A *Bismarck* nem volt többé.¹

A *Bismarck* hoz hasonlóan mi is a mérnöki tudomány csodái vagyunk. A mi megalkotásunkat azonban nem korlátozta az emberi elme. Az emberek rendkívül összetett gépeket is ki tudnak találni, de nem adhatnak nekik életet vagy ruházhatják fel ezeket a józan ész és az ítélőképesség hatalmával. Isteni ajándékok ezek, melyeket csakis Ő adhat.

Fivéreim, a hajó létfontosságú kormányművéhez hasonlóan nekünk is megadatott annak módja, ahogyan eldönthetjük, milyen irányba tartunk. Az Úr világitótornya mindannyiunkat

hívogat, midőn az élet tengereit járjuk. Az a célunk, hogy tántoríthatatlanul haladjunk áhított célunk, még hozzá Isten celesztialis királysága felé. A céltalan ember olyan, mint a kormánymű nélküli hajó: soha nem ér el a hazai kikötőbe. Hozzánk ez a jelzés érkezik: jelöld ki az irányt, húzd fel a vitorlát, állítsd be a kormányművet, és haladj!

Az emberrel is úgy van ez, akárcsak a hatalmas *Bismarck*kal. Mit sem ér a turbinák lökése és a propellerek ereje, ha nincs irányzék, ha nincs befogva az energia, ha az erőt nem irányítja a szemünk elől elrejtett, viszonylag kicsi, de szerepét tekintve teljességgel létfontosságú kormánymű.

Atyánk megadta nekünk a napot, a holdat és a csillagokat – az égi csillagrendszereket, hogy utat mutassanak a tengeren vitorlázó tengerészeknek. Nekünk pedig, midőn az élet útjait járjuk, egyértelmű térképet biztosít, és megmutatja az áhított végcélunkhoz vezető utat. Figyelmeztet is: ügyeljenek a kitérőkre, a csapdákra és a kelep-cékre! Nem téveszthetnek meg minket azok, akik félre akarnak vezetni, a bűn e ravasz, ide-oda hívogató szirénjei. Mi inkább megállunk imádkozni; hallgatunk arra a halk, szelíd hangra, mely a Mester gyengéd hívásával szól lelkünk mélyén: „*Jer, kövess engem*”².

Mégis vannak, akik nem hallják, akik nem engedelmessé válnak, és inkább saját maguk alkotta úton járnak. Gyakran engednek a mindannyiunkat körülvevő kísértéseknek, melyek oly csábítóan tudnak látszani.

Papságviselőkként háborgó időkben kerültünk a földre. Bonyolult világban élünk, mindenhol ott vannak a viszály áramlatai. Politikai ármánykodások teszik tönkre nemzetek stabilitását, zsarnokok igyekeznek megragadni a hatalmat, és úgy tűnik, lehetőségektől megfosztottan örökre elnyomottak maradnak a társadalom

bizonyos rétegei, a kudarc nem szűnő érzetével. Az emberek álokoskodása cseng a fülünkben, és körülvesz bennünket a bűn.

A mi feladatunk, hogy Mennyei Atyánk minden nekünk szánt, dicső áldására érdemesek legyünk. Bárhová is megyünk, velünk jön a papságunk. Vajon szent helyeken állunk? Kérlek titeket, mielőtt veszélybe sodornátok magatokat és a papságotokat azzal, hogy olyan helyekre merészkedtek vagy olyan tevékenységekben vesztek részt, amelyek nem méltók hozzátok vagy ehhez a papsághoz, akkor álljatok meg egy pillanatra, és mérlegetek a következményeket.

Mi, akiket Isten papságába rendeltetek, változást eredményezhetünk. Ha tiszták maradunk és megbecsüljük a papságunkat, akkor igazlelkű példákává válunk, melyet mások is követhetnek. Pál apostol így figyelmeztetett: „...légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”³ Azt is írta, hogy Krisztus követői legyenek olyanok, akár a fények a világban.⁴ Ha az igazlelkűség példáját mutatjuk, akkor azzal segíthetünk megvilágítani az egyre sötétedő világot.

Sokan emlékeztek N. Eldon Tanner elnökre, aki az egyház négy elnöke mellett szolgált tanácsosként. Az igazlelkűség állhatatos példáját mutatta a munkájában, a kanadai kormányknak tett szolgálatában, valamint Jézus Krisztus apostolaként. A következő sugalmazott tanácsot adta nekünk: „Semmi sem fog nagyobb örömet és sikert hozni, mint az, ha az evangélium tanításainak megfelelően élünk. Legyetek példák! Legyetek jó hatással másokra!”

Így folytatta: „Mindannyiunkat előre elrendelték valamilyen munkára [Isten] választott szolgáljaként, akit Ő

alkalmasnak talált arra, hogy ráruházza a papságot, valamint a hatalmat, hogy az Ő nevében cselekedjen. Soha ne feledjétek, hogy az emberek hoztátok fordulnak irányításért, és jó vagy rossz hatással lehetnek mások életére, mely hatás az elkövetkezendő nemzedékekre is kihat majd.”⁵

Megerősít bennünket annak igazsága, hogy a világon ma a legerősebb hatalom Istennek az embereken át munkálkodó hatalma. A halandóság tengerein akkor vitorlázzhatunk biztonságosan, ha utat mutat nekünk az Örök Tengerész, méghozzá a nagy Jehova. Mennyei segítséget kérve nyújtjuk ki kezünket az ég felé.

Káin, Ádám és Éva fia, jól ismert példája olyasvalakinek, aki nem az ég felé nyújtotta kezét. Káin előtt hatalmas lehetőségek álltak, de gyenge volt az akaratereje, és engedte, hogy a mohóság, az irigység, az engedetlenség, végül pedig a gyilkosság összezúzzák a kormányrudat, mely a biztonságba és a felmagasztosuláshoz vezette volna őt. Káin nem felfele nézett, hanem letekintett, és elbukott.

Egy másik korban egy gonosz király tette próbára Isten egyik szolgáját. Mennyei sugalmazás segítségével Dániel lefordította a királynak a falon található írást. A felajánlott jutalmakra – a királyi köntösre, arany nyakláncra és politikai hatalomra – azt mondta Dániel: „Ajándékaid tiéid legyenek, és adományaidat másnak adjad”⁶. Dánielnek hatalmas gazdagságot és hatalmat kínáltak, ám a világ dolgait, nem pedig Isten dolgait jelképező jutalmakat. Dániel ellenállt és hithű maradt.

Később, amikor egy ezt megtiltó rendelet ellenére Dániel hódolt Istennek, oroszlánok vermébe vetették. A bibliai beszámoló elárulja nekünk, hogy másnap reggel „Dánielt kihozatá[k] a veremből, és semmi

sérelem nem találtatik ő rajta: mert hitt az ő Istenében”⁷. Amikor végképp szükség volt rá, Dánielnek a rendületlen iránytartás melletti elhatározása isteni védelmet eredményezett és biztos menedéket adott. Ilyesfajta védelemben és biztonságban lehet részünk, ha mi is rendületlenül tartjuk az irányt örökkévaló otthonunk felé.

A történelem órája a homokórához hasonlóan jelzi az idő múlását. Új társulat lép az élet színpadára. Napjaink problémái baljóslatúan derengenek előttünk. A világ történelme folyamán Sátán fáradhatatlanul igyekezett elpusztítani a Szabadító követőit. Ha engedünk a csábításainak, akkor a hatalmas *Bismarck*hoz hasonlóan mi is elveszítjük azt a kormányművet, mely biztonságba vezethetne minket. A mai életvitel álokoskodásaitól körülvéve inkább a menny felé tekintünk, onnan várva kimeríthetetlen útmutatást, hogy bölcs és helyes utat tervezzünk és kövessünk. Mennyei Atyánk nem fogja válasz nélkül hagyni őszinte esdeklésünket. Ha mennyei segítséget kérünk, akkor kormányművünk a *Bismarck*tól eltérően nem fog cserben hagyni.

Egyéni útjainkra merészkedve vitorlázzunk biztonságosan az élet tengerein! Legyen meg bennünk Dániel bátorsága, hogy a minket körülvevő bűn és kísértés ellenére is igazak és hűek maradhassunk. Legyen bizonyosságunk oly mély és erős, akárcsak Jákóbé, Nefi öccsége, aki mikor olyan valakivel került szembe, aki minden lehetséges módon igyekezett lerombolni a hitét, azt mondta: „engem... nem lehetett megingatni”⁸.

Fivérek, az utunkat irányító hit kormányművével mi is biztonságban hazatalálunk majd, haza Istenhez, hogy örökké Ővele lakozzunk. Legyen ez így mindannyiunkkal, ezért imádkozom Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Lukács 18:22.
3. 1 Timótheus 4:12.
4. Lásd Filippibeliek 2:15.
5. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, Nov. 1975, 74.
6. Dániel 5:17.
7. Dániel 6:23.
8. Jákób 7:5.